

Iako se razumom nikada ne može do kraja obuhvatiti cjeloviti smisao ljudskoga života, neke stvari se prvo moraju shvatiti razumom i doći do granice odakle se razum više ne koristi. Do te granice sva iskustva i spoznaje na duhovnom putu moraju biti stavljene u pouzdan okvir koji u najvećoj mogućoj mjeri odgovara duhovnoj stvarnosti, inače čovjek umjesto da plovi prema cilju samo besciljno pluta morem nejasnih ideja i fantazija.

Zemaljski čovjek u sebi još uvijek nosi vezu s duhom koju može oživjeti samo uz pomoć duševnih snaga - koje povezuju materijalno i duhovno područje. Zato je duša od iznimnog značaja za čovjeka i sav život na zemlji. No to ipak nije područje iz koga potječe čovjekov pravi, vječni identitet. I ukoliko se, s ciljem maksimalno moguće samospoznaje, ne napravi odvajanje duhovnog od duševnog neke praznine u razumijevanju čovjekove biti ostaju otvorene za ispunjavanje različitim zabludama koje će neizbježne i inteligentne snage manipulacije u ovom svijetu znati iskoristiti.

Originalni čovjek, božanska monada, ima kao i sve u svijetu duha svoj pozitivni i negativni pol, ili muški i ženski. Biće cjelovito u sebi, ali s dva jasno izražena pola koji se očituju u jednoj volji.

I kada se ovaj sustav u složenom procesu koji se naziva „padom“, raspada i kada se zbog jedino mogućeg načina održanja u materijalnom svijetu, polovi razdvajaju, oni ostaju ono što jesu u vječnosti. Pozitivni pol ostaje pozitivni pol i dobiva u skladu s tim muško tijelo, a negativni žensko.

I na dugom putu koji ih čeka prije nego se ponovno vrate u jedinstvo svoga bića i u svoje prvobitno postojanje u svijetu u kome vlada jedinstvo volje, odnosno savršena harmonija i vječni razvoj, moraju se probiti kroz mnoge zablude koje nastaju zbog potonuća njihove prvobitne svijesti u duhu - u sve gušću svijest, do materijalne svijesti animalnog bića.

Dakle, polarnost čovjekovog zemaljskog tijela, odnosno spol, nije nešto proizvoljno, slučajno, niti kako se često predočava izbor duše koja se (re)inkarnira da bi učila različite lekcije u različitim tijelima. Ni u rijetkim slučajevima u kojim se može govoriti o reinkarnaciji duhovne individualnosti, nema promjene spola.

Kod duše, koja je za nas kao more raznih snaga koje nas okružuju, prožimaju i pokreću i koje nemaju polarnost, ne može se naravno govoriti o spolnosti. Pri tomu kod čovjeka treba razlikovati dva osnovna tipa snaga koje se često jednako nazivaju duševnim, a to su animalne i vječne snage. Jedne su samo slijepe životne snage koje prate funkcioniranje materijalnog tijela, dok su druge vrsta samosvjesnih živućih snaga, koje streme svom očitovanju i izražavaju se ako treba i kroz mnoge generacije ljudi na zemlji do svog konačnog ispunjenja. Od njih čovjek tijekom zemaljskog života gradi svoju dušu, koja onda čini dio njegove individualne svijesti na daljem putu povratka do konačnog ispunjenja u svijetu čistog duha.

Vječne duševne snage tako čine jedno neograničeno, dinamično polje inteligencije i raznih

moгуćnosti kojim čovjek treba znati ovladati svojom duhovnom voljom i individualizirati ih u skladu sa svojim jedinstvenim, duhovnim bićem.

I u tom procesu razvoja prirodno je da duševnost doživljavamo kao svoju najintimniju bit, koju nazivamo dušom i da osjećamo kroz nju dodir duhovnog svjetla kao dodir beskraja, mira, topline, jedinstva...

Ali nije nam u interesu da na temelju toga stvaramo koncept kako smo mi samo vječna duša koja se igra na zemlji malo muškarca, pa malo žene. Nego da na temelju te dijelom probuđene duševnosti, takvi kakvi jesmo, na putu povratka u cjelovitost, kroz život u odvojenosti naučimo razumjeti suprotni spol izvan sebe, prepoznajući istovremeno u sebi njegov odraz kao našu vlastitu sekundarnu, suprotnu polarizaciju.

A svoj bezvremeni identitet, besmrtno „ja“, trebamo tražiti samo tamo gdje jest, u svijetu duha. To će onda imati i najbolji moguću utjecaj na naš duševni razvoj, odnosno na osvještavanje i ujedinjenje što većeg broja duševnih snaga u vlastitom biću.

Nerazumijevanje temeljnih činjenica postojanja već je nanijelo puno štete ljudskom rodu.

Ako nema stvarnog razumijevanje i prihvatanja vlastite polarnosti, ne može biti ni pravog razumijevanja i ljubavi za suprotni pol, usprkos njihovoj neprekidnoj i neizbježnoj međusobnoj privlačnosti. A nesklad između dvaju temeljnih, konstitutivnih sila, jasno je kakvim svijetom može rezultirati - i rezultira.

Samo duboko shvaćanje vlastite, u duhu utemeljene polarnosti i njenog božanskog, vječnog jedinstva s drugim polom, pomaže rađanje istinske ljubavi i vraćanje u stanje sklada i ravnoteže.

I u današnjem vremenu kada snage obmane i destrukcije nalaze plodno tlo u nezrelom, bilo svjesnom ili podsvjesnom vjerovanju ljudi da su neka maglovito-apstraktna, bespolna bića koja samo privremeno žive u tijelu određenog spola i kako to nije od temeljnog značaja - s raznim daljim, neprirodnim implikacijama - razumijevanje dublje stvarnosti u ovom aspektu može biti presudno za održavanje života na zemlji u stanju pogodnom za čovjekov suđeni razvoj.

Budući da je ženski pol inicirao prvobitno odvajanje volje od božanske i usmjerio je prema materijalnom stanju postojanja, to je po neizbježnim zakonima dovelo do težeg položaja žena u ovom svijetu. Materijalno postojanje nije naravno ispunilo očekivanja ni Eve, ni Pistis Sofije, ali lanac događaja je bio pokrenut...

Nadvladavanje ovakvog stanja moguće je sada jedino razumijevanjem i svjesnim preokretom usmjerenja cijelog bića prema svjetlu, odnosno prvobitnom stanju postojanja, čiji nacrt još uvijek postoji duboko u nama.

Budući da muški pol nije iskoristio svoju aktivnu prirodu da spriječi „pad“, nego je zapravo došlo do preokreta uloga pasivnog i aktivnog pola, oba pola su se našla u svijetu kaosa, pa tako restauracija prvobitnog mikrokozmosa podrazumijeva obnovu prvobitnog stanja oba pola i

međusobnu suradnju muškarca i žene na tom putu.

Žena u svom čistom stanju muškarcu zrači onim što intuitivno naznačavano duševnim karakteristikama, dok muškarac ženi, u mjeri svoje pročišćenosti, reflektira obilježja koja osjećamo kao obilježja duha.

Jer i u svijetu koji je na dalekim marginama božanske svjetlosne radijacije, sve pojave i bića nose ipak pečat svog božanskog prouzročitelja.

Većina ljudi ispravno sluti da se u međusobnom odnosu spolova krije važan misterij, ali do njegova razotkrivanja ne vode nikakve vanjske prakse ni metode, već ga jedino iznutra može otvoriti sama ljubav. I o tome ne treba očekivati izvana nikakve upute.

Danas je također aktualno prepoznavanje potisnutosti ženskog pola i ponovno buđenje takozvanog ženskog božanskog aspekta.

Ali to je samo još jedno obilježje promjenjivog duha vremena koje povremeno potiče jedne snage, slabeći druge, pa potom suprotno.

Na koji način će se ti utjecaju konkretno oblikovati ovisi samo o čovjekovoj duševnoj zrelosti i duhovnoj osviještenosti.

Tako i žene ovo razdoblje mogu iskoristiti za realizaciju svojih vječnih, duhovnih obilježja, koja su komplementarna i nadopunjuju se s muškim vječnim karakteristikama - da bi mogli zajedno otvoriti neke nove duhovne mogućnosti za čovječanstvo - ili ih mogu iskoristiti za dalje samovoljno eksperimentiranje i samodokazivanje koje će neminovno jednom opet dovesti „slabiji spol“ do nekog oblika ropstva i potlačenosti.

Samo istina oslobađa.

I dok ne stojimo licem u lice s duhovnom stvarnošću nije svejedno kakve predodžbe o njoj stvaramo, jer i one su dio našeg puta prema toj stvarnosti.

Ljubav se ne može razvijati bez razumijevanja, kao što se ni razumijevanje ne može produbljivati bez ljubavi.

Osvještavanje duhovne polarizacije bića ne znači veće poistovjećivanje s fizičkom spolnošću, jer duhovne spoznaje vode uvijek u suprotnom smjeru, odnosno prirodnijem i manje vezujućem odnosu spram fizičkog aspekta. Također tek dublje razumijevanje naše primarne polarizacije otvara mogućnost oslobađanja i naših obilježja suprotne polarizacije.

Ali i kada fizičko doživljavanje života bude jednom iza nas, naša primarna polarizacija će ostati. I nakon ponovnog ujedinjenja oba pola prvobitnog čovjeka, neće doći do njihove neutralizacije već do novog načina postojanja u vječnom, stvaralačkom jedinstvu.

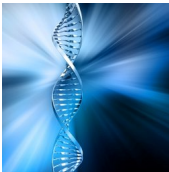
Svatko u sebi nosi sjeme svog vlastitog ispunjenja koje je u skladu s njegovim duševnim nasljeđem i njegovom duhovnom biti. I u cilju što harmoničnijeg i dinamičnijeg razvoja vlastitog potencijala svatko u sebi mora naučiti sve bolje osjećati kako na njega djeluju informacije i razni utjecaji koje prima spolja; Da li oni dodiruju njegovu dušu i na koji način, te kakve plodove rađaju u njegovu životu.

Tako će nas sve rjeđe privlačiti i činiti nam se kao ispravno nešto što nam na kraju ipak neće dati ispunjenje.

Ali i kada se sretnemo s onim što nas zbilja vodi našem najvišem cilju, nekada se odmah osjeti rezonancija, a ponekad je potrebno da prođe određeno vrijeme i da se steknu određena iskustva da bi se sjeme jednom posijano u duši razvilo, odnosno da bi moglo doći do stvarnog razumijevanja univerzalnih zakonitosti u našem osobnom doživljaju života.

Jer nekada se nove spoznaje skladno nadovezuju na naše trenutno stanje svijesti i života, a nekada i ne, i postojeći ponor u razumijevanju mora tek biti premošten. U takvim slučajevima, bar privremeno, svoje ispunjenje treba potražiti drugdje, ne forsirajući ništa, a uvijek težeći - trenutno najvišem mogućem.

"Ako vas pitaju, 'Odakle dolazite?', kažite im, 'Došli smo iz svjetlosti, iz mjesta gdje se svjetlost sama iz sebe rađa, ustoličuje, i kroz lik se očituje'.

Ako vas pitaju 'Tko ste?', odgovorite, 'Mi smo potomci i odabranici živoga Oca'.

Ako vas pitaju, 'Koji je znak Oca vašega u vama?', kažite im 'Kretanje i mir'."

Sastavila: [Eloratea](#)